Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικαστικά του ἔξοδα.

Mackenzie Stuart Touffait Everling

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο τήν 1η Ὀκτωβρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

J. A. Pompe

βοηθός γραμματεύς

Ὁ πρόεδρος τοῦ τρίτου τμήματος

A. J. Mackenzie Stuart

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ FRANCESCO CAPOTORTI ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 16 ΙΟΥΛΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

1. Ἐπιτρέψατέ μου νά περιγράψω, κατ' ἀρχήν, τά πραγματικά περιστατικά πού προκάλεσαν τήν παροῦσα δικαστική διαφορά. Στίς 25 Ἰουνίου 1979, τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο ἀπεφάσισε νά προκηρύξει ἐσωτερικό διαγωνισμό βάσει τίτλων καί δοκιμασιῶν πρός τόν σκοπό πληρώσεως θέσεως ὑπαλλήλου διοικήσεως (κατηγορία Α, βαθμός 7-6) στό γραφεῖο του πληροφοριῶν στήν Ρώμη. Ἡ ἀντίστοιχη προκήρυξη διαγωνισμοῦ ἔλαβε τόν ἀριθμό Α/66. Ταυτοχρόνως, προεκηρύχθησαν τρεῖς ἄλλοι διαγωνισμοί πρός τόν σκοπό πληρώσεως θέσεων τῆς ἰδίας φύσεως στά γραφεῖα πληροφοριῶν Παρισιοῦ, Βρυξελλῶν καί Δουβλίνου. Ἡ Anna Guglielmi, ὑπάλληλος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, κατηγορίας Β, τοποθετημένη στό γραφεῖο πληροφοριῶν Ρώμης ἀπό τό 1967, συμμετέσχε στόν διαγωνισμό Α/66, ἀλλά δέν ἐπέτυχε στήν

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἰταλικά.

πρώτη γραπτή δοκιμασία καί, ἐπομένως, ἀπεκλείσθη τῶν ἐπομένων δοκιμασιῶν.

Ἡ Guglielmi καί δύο ἄλλοι ὑποψήφιοι πού συμμετεῖχαν στούς διαγωνισμούς γιά τίς θέσεις Βρυξελλῶν καί Παρισιοῦ, πρίν ἀκόμα πληροφορηθοῦν τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀνωτέρω δοκιμασίας, ἀπηυθύνθησαν στόν πρόεδρο τῆς ἐνιαίας ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς μέ ἐπιστολή τῆς 26ης Μαρτίου 1980 γιά νά διαμαρτυρηθοῦν γιά τό θέμα πού τούς ἐζητήθη νά ἀναπτύξουν («ἐκθέσατε ὑπό τήν μορφή ἄρθρου προοριζομένου γιά ἐπιθεώρηση μεγάλης κυκλοφορίας τά πλεονεκτήματα καί τά μειονεκτήματα τῆς συμμετοχῆς τῆς χώρας σας στήν Κοινότητα»). Κατά τήν γνώμη τους, τό θέμα αὐτό ἀπεμακρύνθη τῶν ἐνδείξεων τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ τόσον διότι ἀπήτει ἀνάπτυξη πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου ὅσον καί διότι ἦτο ξένο πρός τήν δραστηριότητα τῶν γραφείων πληροφοριῶν· κατά συνέπεια, οἱ τρεῖς πού ὑπέγραψαν τήν ἐπιστολή ἐζήτησαν νά ἐξετασθοῦν τά γραπτά τους λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων. Μέ ἐπιστολή τῆς 8ης ἐπομένου Ἀπριλίου, ὁ πρόεδρος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς ἐγνώρισε στίς τρεῖς ἐνδιαφερόμενες ὑποψήφιες ὅτι δέν ἠδύνατο νά τούς παράσχει καμμία πληροφορία ἐπί τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς δεδομένου ὅτι ἐδεσμεύετο ἀπό τό ἀπόρρητο.

Οἱ ἴδιες τρεῖς ὑποψήφιες, ἀφοῦ ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἀπεκλείσθησαν τῶν ἐπομένων δοκιμασιῶν, ἀπηυθύνθησαν ἐκ νέου στόν πρόεδρο τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς (μέ ἐπιστολή τῆς 18ης Ἀπριλίου 1980) ζητώντας «λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις». Στίς 14 Μαΐου, ὁ πρόεδρος ἀπήντησε ἐπιβεβαιώνοντας ὅτι ἡ ἐξεταστική ἐπιτροπή δέν εἶχε ὑποχρέωση νά παράσχει στούς ὑποψηφίους τίς αἰτούμενες πληροφορίες ἐπί τοῦ ἀποτελέσματος τῆς δοκιμασίας. Τήν 1η Ἰουλίου 1980, ἡ Guglielmi ὑπέβαλε στό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο διοικητική ἔνσταση μέ τήν ὁποία ἐζήτει τήν ἀκύρωση τοῦ διαγωνισμοῦ· μή λαμβάνοντας ἀπάντηση, ἐπανέλαβε τό αἴτημά της ὑπό τήν μορφή προσφυγῆς μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στίς 3 Δεκεμβρίου 1980. Πρός στήριξη τῆς προσφυγῆς της, ἡ ἐνδιαφερομένη ἐπικαλεῖται τήν παραβίαση τῶν ἀρχῶν τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς ἴσης μεταχειρίσεως καθώς καί τήν κατάχρηση ἐξουσίας· ἐξ ἄλλου, ζητεῖ τήν καταδίκη τῆς καθ' ἧς στήν ἀποκατάσταση τῶν ζημιῶν.

2. Πρέπει νά σημειωθεῖ ἀμέσως ὅτι ὁ μόνος διαγωνισμός πού ἔχει προσθληθεῖ εἶναι ὁ ἀφορῶν τήν θέση τοῦ ὑπαλλήλου διοικήσεως στό γραφεῖο πληροφοριῶν Ρώμης. Αὐτό προκύπτει ἀπό τήν δικογραφία καί ἐβεβαιώθη στήν συνεδρίαση ἀπό τόν δικηγόρο τῆς προσφευγούσης.

Ὡς πρός τήν παραβίαση τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης, ὁ δικηγόρος ὑπεστήριξε στήν οὐσία ὅτι τό ἐπιλεγέν ἀπό τήν ἐξεταστική ἐπιτροπή θέμα γιά τήν πρώτη γραπτή δοκιμασία δέν εἶχε σχέση μέ τά πραγματικά καθήκοντα τῆς πρός πλήρωση θέσεως, τά ὁποῖα περιεγράφοντο στήν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἔτσι, ἡ διοίκηση, καί ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἡ ἐξεταστική ἐπιτροπή, δέν ἔλαβε ὑπ' ὄψη τήν ἐμπιστοσύνη πού οἱ ὑποψήφιοι ἔτρεφαν πρός τό περιεχόμενο τῆς προκηρύξεως βάσει τῆς ὁποίας εἶχαν ἀντιμετωπίσει νά ὑποστοῦν τήν πρώτη γραπτή κυρία δοκιμασία ἐπί γενικοῦ θέματος σχετικοῦ πρός τά πρός ἐκπλήρωση καθήκοντα στό γραφεῖο πληροφοριῶν Ρώμης.

Εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι τό σύνολο τῶν περιστάσεων αὐτῶν δέν δύνανται νά ἐμφανισθεῖ ὡς περίπτωση παραβιάσεως τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης. Γνωρίζομε ὅτι, κατά τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, γιά νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ ἐμπιστοσύνη πρέπει νά στηρίζεται ἐπί σαφῶν διαβεβαιώσεων παρεχομένων ἀπό τήν διοίκηση στούς ἐνδιαφε-

ρομένους. Ἀναφερόμεθα ἐν σχέσει μέ τό θέμα αὐτό στήν ἀπόφαση πού ἐξεδόθη στίς 5 Ἰουνίου 1973 στήν ὑπόθεση 81/72, Ἐπιτροπή κατά Συμβουλίου (Raccolta 1973, σ. 575) μέ τήν ὁποία τό Δικαστήριο ἐδέχθη ὅτι ὑφίστατο παραβίαση τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ προσωπικοῦ ἔναντι τῆς διοικήσεως διότι τό Συμβούλιο εἶχε ἀναλάβει τήν ὑποχρέωση νά ἀκολουθεῖ, κατά τήν ἄσκηση τῶν ἐξουσιῶν πού τοῦ παραχωρεῖ τό ἄρθρο 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ὁρισμένη μέθοδο ὑπολογισμοῦ τῆς ἐπιπτώσεως πού οἱ διακυμάνσεις τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τοῦ νομίσματος ἔχουν ἐπί τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀποδοχῶν καί διότι δέν ἠκολούθησε, ἐν συνεχεία, τήν μέθοδο αὐτή. Ἀντιθέτως, στήν προκειμένη περίπτωση ἡ διοίκηση δέν ἀνέλαβε ὑποχρεώσεις ἔναντι τῶν ὑποψηφίων: περιωρίσθη στήν σύνταξη καί δημοσίευση προκηρύξεως διαγωνισμοῦ συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ παραρτήματος III τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Ἄς μή λάβουμε ἐν τούτοις ὑπ' ὄψη τήν ἐσφαλμένη ἐμφάνιση τοῦ πρώτου λόγου καί ἄς ἐξετάσουμε τήν ἐκδοχή τῆς προσφευγούσης ἀπό ἄλλη ἄποψη. Ὅταν ἡ διοίκηση δέν συμμορφοῦται, κατά τήν ὀργάνωση διαγωνισμοῦ μέσω τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς πού συγκροτεῖται γιά τόν σκοπό αὐτό, πρός τίς ἐνδείξεις τίς περιεχόμενες στήν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ, παραβαίνει τούς κανόνες, οἱ ὁποῖοι ἐφαρμόζονται στήν διαδικασία τοῦ διαγωνισμοῦ. Πράγματι, ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ὁρίζει, στό ἄρθρο 29 παράγραφος 1, ὅτι «γιά τήν πλήρωση τῶν κενῶν θέσεων σέ ὄργανο ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή ... κινεῖ τήν διαδικασία διαγωνισμῶν ...» ἡ ὁποία «καθορίζεται στό παράρτημα III»· καί στό ἄρθρο 28 ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἀναφέρει μεταξύ τῶν προϋποθέσεων διορισμοῦ τοῦ ὑπαλλήλου τό νά ἔχει «ἐπιτύχει ... σέ διαγωνισμό ... ὑπό τίς προϋποθέσεις πού προβλέπονται στό παράρτημα III». Τό παράρτημα αὐτό ὁρίζει στό πρῶτο ἄρθρο σημεῖο 6) ὅτι «ὁ τρόπος διεξαγωγῆς» τοῦ διαγωνισμοῦ πρέπει νά ἀναφέρεται στήν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ. Θεωροῦμε ἑπομένως σαφές ὅτι ἡ ἐνδεχομένη μή τήρηση ἐκ μέρους τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς τῶν περιεχομένων στήν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ ἐνδείξεων συνιστᾶ παράβαση τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία εἶναι ἱκανή νά ἔχει ἐπιπτώσεις ἐπί τοῦ συνόλου τῆς διαδικασίας τοῦ διαγωνισμοῦ.

Μετά τήν ἔκθεση τῶν ἀνωτέρω, ἀπομένει πρός ἐξέταση ἄν στήν προκειμένη περίπτωση ἡ ἐξεταστική ἐπιτροπή ἐξετίμησε κακῶς τούς ὅρους τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ καί, ἰδίως, τόν σχετικό μέ τό θέμα τῆς γραπτῆς δοκιμασίας ὅρο.

Ἄς μή μᾶς διαφεύγει ὅτι ὁ ἐπίδικος διαγωνισμός ἀφεώρα σέ θέση μέ τήν ὁποία συνδέεται ἡ ἄσκηση — ὑπό τήν διεύθυνση ἱεραρχικῶς ἀνωτέρου ὑπευθύνου — δραστηριότητος στόν τομέα τῆς πληροφορήσεως καί τῶν δημοσίων σχέσεων· ἡ προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ διευκρίνιζε στό σημεῖο 1 ὅτι ἡ δραστηριότης αὐτή περιελάμβανε ἐπαφές μέ τόν τύπο καί τούς εἰδικευμένους κύκλους, συνεντεύξεις, ἐκθέσεις, ἐργασίες συντάξεως κλπ. ... Στό σημεῖο V σημεῖο α), ἡ ἰδία προκήρυξη περιέγραφε ὡς ἑξῆς τό ἀντικείμενο τῆς πρώτης γραπτῆς δοκιμασίας: «ἀνάπτυξη θέματος γενικῆς φύσεως συνδεδεμένου ἀμέσως μέ τήν φύση τῶν καθηκόντων». Ὅπως εἴδαμε, τό θέμα πού ἐτέθη ἦτο: «Ἐκθέσατε, ὑπό μορφήν ἄρθρου γιά ἐπιθεώρηση μεγάλης κυκλοφορίας, τά πλεονεκτήματα καί τά μειονεκτήματα τῆς συμμετοχῆς τῆς χώρας σας στήν Κοινότητα».

Νομίζουμε ὅτι ἕνα θέμα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἦταν σύμφωνο μέ τήν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ τόσο ὡς πρός τό περιεχόμενό του ὅσο καί ἐν σχέσει μέ τόν βαθμό δυσχερείας πού ἐνεφάνιζε. Πράγματι, κατά πρῶτον, τό ἀναφερθέν θέμα εἶναι γενικοῦ κοινοτικοῦ ἐνδιαφέροντος καί τό γεγονός ὅτι ἐζητήθη ὁ χειρισμός του ὑπό τήν μορφή ἄρθρου γιά ἐπιθεώρηση μεγάλης κυκλοφορίας ἀνταπεκρίνετο στίς ἀπαιτούμενες ἀπό τούς ὑποψηφίους γνώσεις καί στήν φύση τῶν καθηκόντων πού συνεδέοντο μέ τήν πρός πλήρωση θέση. Ὑπενθυμίζουμε ὅτι ἡ προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ ἀνέφερε στό

σημεῖο III, μεταξύ τῶν ἀπαιτουμένων «γνώσεων» ἀπό τούς ὑποψηφίους, τόσο γνώσεις ξένων γλωσσῶν ὅσο καί γνώσεις πού ἀφοροῦν τήν «λειτουργία τῶν μέσων πληροφορήσεως καί τοῦ κοινοβουλευτικοῦ συστήματος στήν Ἰταλία», καθώς καί «ἐμπεριστατωμένη γνώση τῆς δομῆς καί τῆς δραστηριότητος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος». Τό ἐπιλεγέν θέμα ἀπετέλει, ἐπομένως, κατάλληλο μέσο ἐκτιμήσεως τῆς ἱκανότητος τῶν ὑποψηφίων ὄχι μόνο ἐν σχέσει μέ τά εἰδικά καθήκοντα τά ἀναφερόμενα στήν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ μέ τίς ἐκφράσεις «συνεντεύξεις» καί «ἐργασίες συντάξεως», ἀλλά καί ἐν σχέσει μέ τό γενικό ἐπίπεδο ἀναγκαίας προετοιμασίας γιά τήν ἀνάληψη τοῦ συνόλου τῶν καθηκόντων πού συνδέονται μέ τήν ἐν λόγω θέση. Κατά δεύτερο λόγο, ὅσον ἀφορᾶ τόν βαθμό δυσχερείας, πρέπει κατ' ἀρχήν νά παρατηρηθεῖ ὅτι ἡ ἐξέταση τοῦ σημείου αὐτοῦ θά ἠδύνατο νά καταλήξει στόν ἔλεγχο τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τῆς διοικήσεως, ἔλεγχο τοῦ ὁποίου δέν ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκηση ἀπό τό Δικαστήριο. Ἀκόμα καί ἄν ὑπερπηδηθεῖ τό ἐμπόδιο αὐτό, εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι δέν ὑφίσταται καμμία ἀμφιβολία ὡς πρός τό ὅτι ἡ ἐξεταστική ἐπιτροπή συνεμορφώθη ἐπίσης μέ τήν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ κατά τήν ἐκτίμηση τοῦ ἐπιπέδου τῶν γνώσεων πού ὁ χειρισμός τοῦ θέματος ἀπήτει ἀπό τούς ὑποψηφίους. Πράγματι, πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη τό γεγονός ὅτι ἡ πρός πλήρωση θέση ἀνῆκε στήν κατηγορία Α καί ὅτι κατά τό ἄρθρο 5 ἐδάφιο 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, οἱ ὑπάλληλοι πού ἀνήκουν στήν κατηγορία αὐτή ἀσκοῦν καθήκοντα «διευθύνσεως, συλλήψεως καί μελέτης πού ἀπαιτοῦν γνώσεις πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου ἤ ἐπαγγελματική πεῖρα ἰσοδυνάμου ἐπιπέδου». Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀνωτέρω προκήρυξη διαγωνισμοῦ ἀπήτει, ὅπως ἤδη ἀνεφέρθη, οἱ ὑποψήφιοι νά κατέχουν, μεταξύ ἄλλων προσόντων, *ἐμπεριστατωμένη* γνώση τοῦ κοινοτικοῦ φαινομένου.

3. Ἄλλος λόγος τῆς προσφυγῆς συνίσταται στήν ὑποτιθεμένη παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως. Αὐτό ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι τό ἐπιλεγέν θέμα γιά τήν γραπτή δοκιμασία εὐνόησε τούς ὑποψηφίους μεγάλου βαθμοῦ εἰς τούς ὁποίους ἐπετράπη νά συμμετάσχουν στόν διαγωνισμό καί, εἰδικῶς, ὑποψήφιο ὁ ὁποῖος προήρχετο ἀπό τίς ὑπηρεσίες τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐπιτροπῶν. Εἶναι προφανές ὅτι ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως δέν ἐμποδίζει τήν συμμετοχή στούς διαγωνισμούς ὑπαλλήλων πού ἀνήκουν ἤδη σέ βαθμό ἀνώτερο ἀπό τόν βαθμό, ὁ ὁποῖος προβλέπεται γιά τίς πρός πλήρωση θέσεις. Τό κριτήριο ἀπό τό ὁποῖο ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἐμπνέεται εἶναι νά ἐπιτραπεῖ ἡ συμμετοχή ὅλων ἐκείνων πού κατέχουν τά περιγραφόμενα στήν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ προσόντα, βάσει τῆς ἀρχῆς τοῦ συμφέροντος τῆς ὑπηρεσίας. Κατά συνέπεια, τό γεγονός ὅτι στήν προκειμένη περίπτωση, μεταξύ τῶν ὑποψηφίων πού ἔγιναν δεκτοί στόν διαγωνισμό Α/66, περιελαμβάνετο ὑποψήφιος ὁ ὁποῖος, κατά τήν δημοσίευση τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ κατεῖχε τόν βαθμό Α 7 καί, κατά τήν ἐποχή τῶν δοκιμασιῶν, κατεῖχε τόν βαθμό Α 6 δέν συνιστᾶ καμμία παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.

Ἄλλωστε, ὡς πρός τά πραγματικά περιστατικά, δέν φαίνεται νά ἔχει γίνει χειρισμός τοῦ ἐπιλεγέντος θέματος μέσα στό πλαίσιο τῆς ὑπηρεσίας ἀπό τήν ὁποία προέρχεται ὁ ὑποψήφιος πού ἐκρίθη ἱκανός καί, ἐπομένως, δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι παρεβιάσθη ἡ ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἀπό τήν εἰδική αὐτή ἄποψη. Κανένα ἀπό τά προσκομισθέντα κατά τήν διάρκεια τῆς διαδικασίας ἔγγραφα δέν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἐν λόγω ὑποψήφιος, ὁ ὁποῖος πρό τοῦ διαγωνισμοῦ ἦταν τοποθετημένος στήν γραμματεία τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς ἐπί τοῦ προϋπολογισμοῦ, εἶχε προβεῖ κατά τήν ἄσκηση τῶν καθηκόντων του σέ μελέτη ἤ σέ ἔρευνα ἐπί τοῦ θέματος τῆς γραπτῆς δοκιμασίας. Στήν ἀπάντησή του (σ. 11), ὁ δικηγόρος τῆς προσφευγούσης ἐζήτησε νά ἀποδείξει τό περιστα-

τικό αὐτό, ἀλλά τό αἴτημα αὐτό διετυπώθη κατά τρόπο ὅλως διόλου γενικό ὥστε δέν ἄξιζε νά δοθεῖ συνέχεια σ' αὐτό. Φρονῶ, ἐπομένως, ὅτι εἶναι ἐκτός θέματος ἡ ἀναφορά στήν ἀπόφαση πού ἐξεδόθη ἀπό τό Δικαστήριο τήν 13η Φεβρουαρίου 1979 στήν ὑπόθεση 24/78, Martin κατά Ἐπιτροπῆς (Raccolta 1979, σ. 603), στήν ὁποία καταφεύγει ὁ δικηγόρος τῆς προσφευγούσης γιά νά ὑποστηρίξει τήν ἄποψη ὅτι κατά τήν διαδικασία τοῦ ἐπιδίκου διαγωνισμοῦ παρεβιάσθη ἡ ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως. Ἐπρόκειτο σέ ἐκείνη τήν περίπτωση περί ὑποψηφίου, τόν ὁποῖο τό Δικαστήριο ἐθεώρησε ὅτι ηὐνοήθη παρανόμως ἀπό τήν ἐπιλογή τοῦ θέματος τῆς γραπτῆς δοκιμασίας, δεδομένου ὅτι τό θέμα αὐτό τοῦ ἐπέτρεψε νά χρησιμοποιήσει τήν εἰδική πεῖρα πού εἶχε ἀποκτήσει κατά τήν ἄσκηση καθηκόντων κοινοτικοῦ ὑπαλλήλου. Ἀλλά, στήν περίπτωσή μας, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, δέν φαίνεται ὅτι ὁ ὑποψήφιος, ὁ ὁποῖος ἐκρίθη ἱκανός, ἠσχολήθη, μέσα στό πλαίσιο τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς ἐπί τοῦ προϋπολογισμοῦ, μέ μελέτη ἐπί τοῦ θέματος τῆς γραπτῆς δοκιμασίας, ἤ τουλάχιστον, ἐπί ἀναλόγου θέματος καί τό ἁπλό γεγονός ὅτι ὁ ὑπάλληλος αὐτός ἀπέκτησε χάρις στήν ἐργασία πού ἐξετέλεσε εὐρεία γνώση τῶν κοινοτικῶν προβλημάτων ἀσφαλῶς δέν δημιουργεῖ κατάσταση πού θά ἠδύνατο νά χαρακτηρισθεῖ ὡς περίπτωση διακρίσεως.

4. Ὁ δικηγόρος τῆς Guglielmi ὑποστηρίζει τέλος ὅτι ὁ διαγωνισμός φέρει τό στίγμα καταχρήσεως ἐξουσίας κατά τό ὅτι ἡ ἐξεταστική ἐπιτροπή ἐπέλεξε τό θέμα τῆς πρώτης γραπτῆς δοκιμασίας πρός τόν σκοπό νά εὐνοήσει τόν μόνο ὑποψήφιο, ὁ ὁποῖος προήρχετο ἀπό τήν κατηγορία Α καί πού ἐκρίθη ἐν συνεχεία ἱκανός.

Καί ὁ λόγος αὐτός, εἶναι ἀβάσιμος· οὔτε ἀνεφέρθη οὔτε προκύπτει ἀπό τά ἔγγραφα τῆς δικογραφίας ὁποιοδήποτε στοιχεῖο πρός ἐνίσχυση, κατά οἱονδήποτε τρόπο, τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς προσφευγούσης. Στήν πραγματικότητα, τά πάντα τείνουν στό νά ἐμφανίσουν ἐκ νέου, μέσα σέ ἄλλο τυπικό πλαίσιο, τήν ἄποψη κατά τήν ὁποία τό θέμα τῆς γραπτῆς δοκιμασίας ἦταν ἐξαιρετικά περίπλοκο ἐν σχέσει μέ τίς ἐνδείξεις τῆς προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ: ἦταν τόσο περίπλοκο ὥστε δέν ἐπέτρεψε τόν ὀρθό χειρισμό του παρά μόνο ἀπό ἕνα πρόσωπο, τό ὁποῖο διέθετε ἤδη ὑψηλῆς στάθμης προσόντα. Πάντως, ἐξεδήλωσα ἤδη τήν ἀντίθεσή μου πρός τήν ἄποψη αὐτή, καί δέν δύναμαι παρά νά ἐπαναλάβω τήν ἀντίθεσή μου αὐτή.

5. Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τό σύνολο τῶν προηγουμένων σκέψεων, καταλήγω προτείνοντας στό Δικαστήριο νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή πού ἤσκησε ἡ Anna Guglielmi κατά τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου μέ δικόγραφο, τό ὁποῖο κατετέθη στίς 3 Δεκεμβρίου 1980. Ὡς πρός τά δικαστικά ἔξοδα, φρονῶ ὅτι κάθε διάδικος πρέπει νά φέρει τά ἔξοδά του συμφώνως πρός τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.